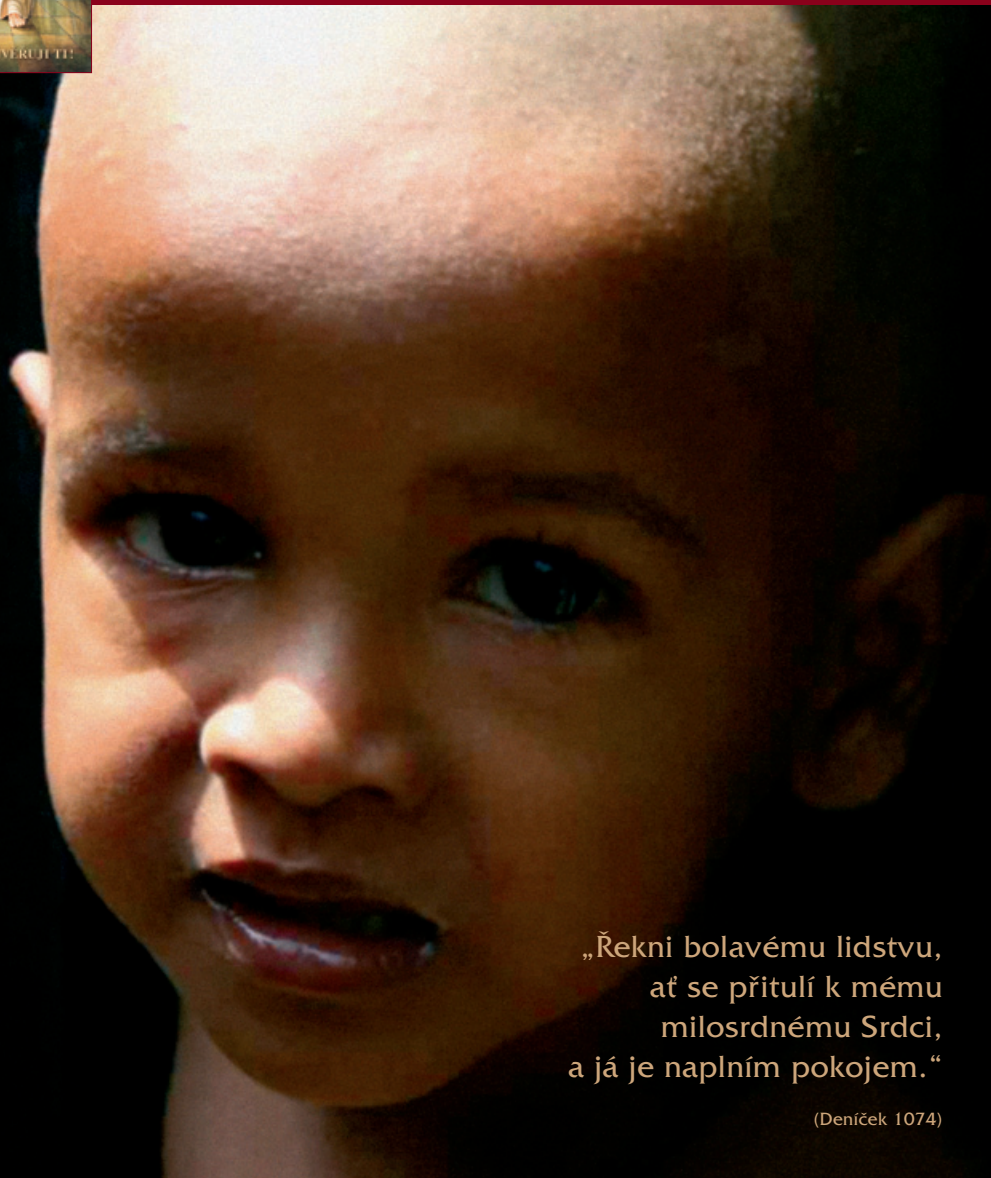

APOŠTOL

BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

ČTVRTLETNÍK SPOLEČNOSTI KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU 1/2009

„Řekni bolavému lidstvu,
ať se přitulí k mému
milosrdnému Srdci,
a já je naplním pokojem.“

(Deníček 1074)

Drazí přátelé,

od 1. ledna 2009 se redakce „Apoštola“ přestěhovala do diecéze brněnské a jeho vydávání jsme spojili s kostelem Božího milosrdenství ve Slavkovicích u Nového Města na Moravě. V tomto kostele jsou mimo jiné také relikvie sv. sestry Faustyny, které Pán Ježíš řekl: „Kvůli tobě žehnám světu.“ (Den. 1061) Doufám, že toto Boží požehnání na přímlovu sv. sestry Faustyny bude působit v životě všech čtenářů „Apoštola“ a „Apoštol“ bude jeho nositelem. Zároveň Vás všechny prosím, abyste nás doprovázeli svou modlitbou na novém místě, kam nás Pán poslal.

V tomto roce si chceme v „Apoštolu“ připomenout, že všichni jsme „dětmi příslibu“. Je to důležité, abychom uprostřed světa nezapomněli, kým jsme a kam jdeme. Proto se také chceme zamyslet nad tím, co je obsahem tohoto příslibu; co nám Bůh nabízí, co svět dát nemůže, protože to nemá, a co my často právě ve světě hledáme.

V tomto čísle se zamyslíme nad pokojem, který je darem zmrtvýchvstalého Pána darovaným nejdříve učedníkům ve večeradle a pak nabízeným nám všem. Tuto úddlost znázorňuje mimo jiné také obraz Božího milosrdenství. Přeji nám všem, abychom se pro tento pokoj otevřeli.

P. Wojciech Zubkowiec SAC

APOŠTOL BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ

Časopis zaměřený na šíření úcty k Božímu milosrdenství

Vydává: Vychází čtyřikrát do roka

Společnost katolického apoštolátu – pallotini SAC

Pallotini

Adresa redakce:

Jámy 71, 592 32 Jámy
tel.: 566 502 859, mob.: 774 521 531
e-mail: redakce@apostol.cz

Bankovní spojení: KB, č.ú.: 35-6219210237/0100

Redakce: šéfredaktor P. Mgr. Wojciech Zubkowiec SAC,
MUDr. Markéta Knobová,
Mgr. Dora Švachová,
Bc. Robert Pecha

Fragmenty z Deníčku sv. Faustyny:

© Zgromadzenie MB Miłosierdzia,
Warszawa, Żytnia 3/9, Polsko

Foto: archiv ABM

Grafické zpracování: Josef Karhan

Cena: Není stanovena. Redakce a tisk se hradí z dobrovolných příspěvků na účet vydavatele (viz bankovní spojení).

Imprimatur: Církevní schválení

– Arcibiskupství pražské č.j. 7908/2005

Za teologický obsah odpovídá P. W. Zubkowiec SAC

MKČR E 16 339 • ISSN: 1801-5840

Tisk: Tiskárna POLYGRAF, s.r.o.

511 01 Turnov, Modřišice 156

OBSAH

Úvodní slovo – Benedikt XVI. 3

Dar pokoje... uprostřed nepokoje 4

Modlitbou a osobní svatostí 8

Usebrání: modlitba plná pokoje 11

Pokoj je především umění být 13

Rozhovor s kardinálem S. Dziwiszem ... 16

Dává nám pokoj 18

Poslání a spiritualita sestry Faustyny ... 20

Blahořečení P. Michala Sopočka 21

Budete mými svědky 22

Na apoštolských cestách 25

Poutí k Božímu milosrdenství 28

Kostel BM ve Slavkovicích – informace .. 29

Literatura 30

Informace 31

ÚVODNÍ SLOVO

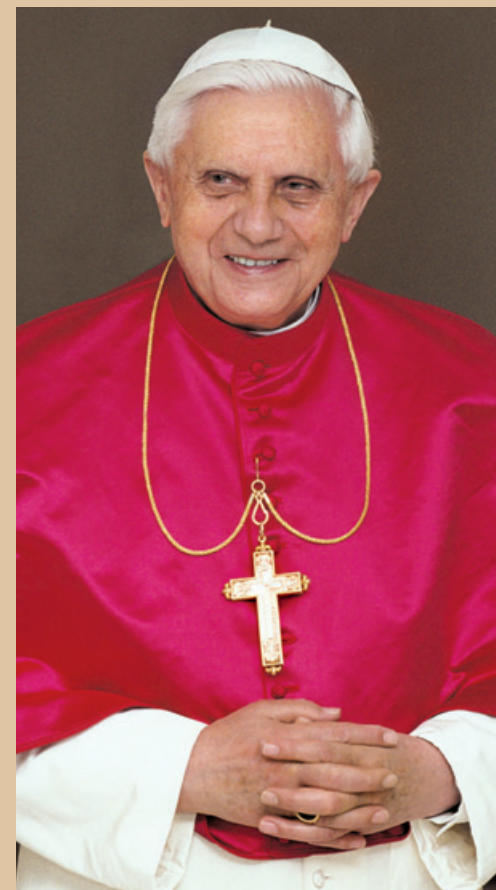
Drazí bratři a sestry,

během Jubilea 2000 milovaný služebník Boží Jan Pavel II. ustanovil, aby se v celé církvi neděle po Velikonocích, zvaná také Bílá neděle, nazývala také nedělí Božího milosrdenství. Stalo se to v souvislosti s kanonizací Faustyny Kowalské, skromné polské sestry, která se narodila v roce 1905, zemřela v roce 1938 a byla horlivou hlasatelkou Milosrdenství je skutečně jádrem evangelního poselství, je to vlastní jméno Boha, jeho tvář, kterou zjevil ve Starém zákoně a plně v Ježíši Kristu, vtělená Láska stvořitele a vykupitele. Tato milosrdná láska také ozařuje tvář církve a zjevuje se jednak prostřednictvím svátostí, především prostřednictvím svátosti Smíření, jednak prostřednictvím skutků milosrdné lásky, jak společnými, tak individuálními. Všechno, co církev hlásá a koná, zjevuje milosrdenství, které Bůh člověku dává. Když církev znovu hlásá zapíranou pravdu nebo zrazené dobro, činí tak vždy na podnět milosrdné lásky, aby lidé měli život a měli jej v plnosti (Jn 10,10). Z Božského milosrdenství, které smiřuje srdce, prýští opravdový mír ve světě, mír mezi národy, kulturami a různými náboženstvími.

Tak jako sestra Faustyna i Jan Pavel II. byl apoštolem Božího milosrdenství. Nezapomenutelný večer soboty 2. dubna 2005, kdy v tomto světě naposled zavřel své oči, byla vigilie druhé neděle velikonoční a mnozí zaznamenali tuto zvláštní shodu, která spojila mariánský rozměr – první sobota v měsíci – a rozměr Božího milosrdenství. Skutečně, jeho dlouhý a mnohotvárný pontifikát má právě zde své jádro; celé jeho poslání v službě pravdě o Bohu a člověku a o míru ve světě se rekapituluje v tom, co sám řekl v Krakově-Lagiewnikach v roce 2002, při slavnostním otevření svatyně Božího milosrdenství: „Mimo Boží milosrdenství není jiného pramene naděje pro lidské bytosti.“ Jeho poselství, stejně jako poselství svaté Faustyny, přivádí ke Kristově tváři, nejplnějším zjevení Božího milosrdenství. Kontemplovat stále Jeho Tvář: to je dědictví, které nám nechal a které s radostí přijímáme za vlastní.

Benedikt XVI.

převzato z www.radiovaticana.cz

ANGELO JASON SCARANO S.S.L.

DAR POKOJE... UPROSTŘED NEPOKOJE

Svátek Božího milosrdenství slavený o 2. neděli velikonoční je pro nás úžasnou příležitostí, abychom znovu objevili... ten dar tryskající z Ježíšova probodeného boku. A k tomu náramně poslouží evangelium tohoto svátku, Jan 20,19-31.

¹⁹Když byl večer prvního dne v týdnu, přišel Ježíš tam, kde byli učedníci. Ze strachu před židy měli dveře zavřeny. Stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“²⁰Po těch slovech jim ukázal ruce a bok. Když učedníci viděli Pána, zaradovali se. ²¹Znovu jim řekl: „Pokoj vám! Jako Otec poslal mne, tak i já posílám vás.“²²Po těch slovech na ně dechl a řekl jim: „Přijměte Ducha svatého. ²³Komu hříchy odpustíte, tomu jsou odpuštěny, komu neodpustíte, tomu odpuštěny nejsou.“²⁴Tomáš, jeden ze Dvanácti, zvaný Blíženec, nebyl s nimi, když Ježíš přišel. ²⁵Ostatní učedníci mu říkali: „Viděli jsme Pána.“ On jim však odpověděl: „Dokud neuvidím na jeho rukou jizvy po hřebech a nevložím svůj prst na místo hřebů a nevložím svou ruku do jeho boku, neuvěřím.“²⁶Za týden byli jeho učedníci zase uvnitř a Tomáš s nimi. Ježíš přišel zavřenými dveřmi, stanul mezi nimi a řekl: „Pokoj vám!“²⁷Potom vyzval Tomáše: „Vlož sem prst a podívej se na mé ruce, vztáhni ruku a vlož ji do mého boku; a nebuď nevěřící, ale věřící.“²⁸Tomáš mu odpověděl: „Pán můj a Bůh můj!“²⁹Ježíš mu řekl: „Protože jsi mě uviděl, uvěřil jsi. Blahoslavení, kdo neviděli, a přesto uvěřili.“³⁰Ježíš vykonal před svými učedníky ještě mnoho jiných zázraků, ale o těch v této knize není řeč. ³¹Tyto však jsem zaznamenal, abyste věřili, že Ježíš je Mesiáš, Syn Boží, a s vírou abyste měli život v jeho jménu.

K POROZUMĚNÍ TEXTU

Perikopa má tři hlavní části:

- 1) 19-23: setkání jedenácti učedníků se Vzkříšeným
- 2) 24-29: setkání Tomáše s Kristem vzkříšeným
- 3) 30-31: tzv. první závěr evangelia

- 1) 19-23: setkání jedenácti učedníků se Vzkříšeným

Podle evangelní tradice má zjevení Vzkříšeného zásadní význam pro budoucnost společenství učedníků. Verše 19-23 mají stejné schéma jako jiná vyprávění o setkání se Vzkříšeným:

- a) Ježíš se ujímá iniciativy a přichází

b) dává se poznat

c) svěčuje posláni

Prvního dne v týdnu, tj. v den Kristova vzkříšení, v den Páně, učedníci jsou shromážděni na jednom místě (podobně jako před letnicemi). Dveře jsou zavřeny ze strachu před židy: to je ten strach, který svazoval ty, kdo neměli odvahu přiznat se ke Kristu (J 7,13; 9,22; 12,42). A najednou nenadálá událost: Ježíš přichází (přes zavřené dveře) a postaví se (sloveso „stát“ je typické pro vítězný postoj Vzkříšeného: neleží v hrobě, ale „stojí“; příbuzným slovesem se vyjadřuje „vstal z mrtvých“).

Slova „pokoj vám“ označují skutečný dar pokoje, ne pouhé přání (pokoj ať je s vámi). Kristus přináší pokoj tam, kde je nepokoj (strach a úzkost). Pak ukazuje

ruce a probodený bok, z kterého vytryskly krev a voda symbolizující nový život: vzkříšený je ten, který byl ukřižovaný! Učedníci prožívají radost ze setkání s Pánem, podobně jako při jiných příležitostech (Lk 24,41). Ježíš pak znovu obnovuje dar pokoje, který má být dále zprostředkován skrze svěřenou službu smíření (v. 23): odpustit – zadržet znamená plnost odpouštějící moci předané učedníkům. Setkání se Vzkříšeným tedy není jen „kvůli osobnímu prospěchu“ apoštolů, ale také kvůli službě. Poslaný posílá učedníky: „Jako Otec (přesněji, protože mě Otec poslal), i já posílám vás“ (v. 21). Slovo „jako“ (spíš „protože“, příslušné řecké slovo totiž udává důvod poslání apoštolů neboli základ tohoto poslání) napovídá, že je kontinuita mezi posláním Syna a jeho učedníků: Syn předává své poslání přijaté od Otce. Sloveso „poslal“ je v perfektu, tj. v čase označujícím trvání, pokračování: poslání Syna pokračuje totiž v učednících. A toto poslání se nezakládá pouze na Kristových slovech, ale také na daru Ducha, který umožňuje účinnou službu. Kristus vdechne Ducha: i při stvoření prvního člověka, Adama, byl vdechnut duch života. Tímto novým vdechnutím tak vzniká nové stvoření (a to je v linii předchozí scény, kdy Kristus ukázal probodený bok, z kterého vyprýštil nový život symbolizovaný vodou a krví!). Nový člověk (znovuzrozený) může sloužit novým darem, darem smíření, nového zrození (v tomto smyslu v. 23 velmi dobře navazuje na předchozí verš o vdechnutí Ducha).

- 2) 24-29: setkání Tomáše s Kristem vzkříšeným

Tomáš nevěří svědectví apoštolů: nevěří tak společenství první církve. Tomášův postoj je v kontrastu k meditativnímu

postoji milovaného učedníka, jenž uvěřil díky prázdnému hrobu. Hlavním záměrem textu není ani tolik potvrdit, že Kristus žije, ale odhalit, kým Kristus je *pro mě* (proto setkání končí vrcholným vyznáním: „můj Pán a můj Bůh“).

Ježíš zná myšlenky i srdce člověka (J 1,48) a vychází mu vstříc právě tam, kde se nachází, proto poskytuje Tomášovi znamení („pokud neuvidíte znamení a zázraky, neuvěříte“ – 4,48). Vhled do srdcí je charakteristickým rysem Ježíšovým (viz jeho setkání s Natanaelem, Jan 1,47-51, které vrcholí rovněž slavnostním vyznáním, tak jako v našem případě; podobný úryvek máme tak na začátku a na konci evangelia).

Tomáš se nedotkl Krista (o tom se totiž nic neříká, navíc Kristus prohlásí: protože jsi mě uviděl, ne „dotkl“). Tomášovi tak stačilo vidět „znamení“. Vidět u Jana není v protikladu k víře, ale vede k ní (J 14,19-20). Toto znamení přivede Tomáše k vyznání víry (J 4,48) a ke klanění (J 5,23). Jeho slova nejsou jen uznáním Ježíšova božství (J 1,1), ale uzavřením smlouvy: Tomáš přijímá Ježíše jako *svého* Boha a Pána (Ž 34,23; Oz 2,25; 1Kor 12,3).

„...V jediné chvíli ti mohu dát více,
než si sama dokážeš přát.“

(Deníček 1169)

Další generace věřících nejsou o nic ukráčeny ve srovnání s ním, protože i ony „jsou blahoslaveny“ (tímto obratem se tedy prohlašuje, že tito věřící se nachází v novém stavu, požehnaném). Velmi příhodná se v tomto kontextu jeví slova z 1 Pt 1,8: „Ač jste ho neviděli, milujete ho; ač ho ani nyní nevidíte, přec v něho věříte a jásáte nevýslovnou, vznešenou radostí“.

3) 30-31: tzv. první závěr evangelia

Tento první závěr (druhý je J 21,24-25), vyjadřuje cíl Janova evangelia: uvěřit v Krista a mít v něm život (on totiž přišel, abychom měli život, a to v hojnosti – J 10,10). Označení Syn zdůrazňuje, že Kristus je shůry: přišel od Otce, v něm se ukazuje Otec (1,18). Titul Mesiáš spíš podtrhuje, že Ježíš je ten očekávaný Spasitel. V tomto závěru máme oba tituly vedle sebe, a tím se ukazuje kontinuita Božího plánu, spjatost starozákonního očekávání s novostí evangelia.

K ÚVAZE

Žádné dveře nejsou pro Krista pevně zavřené. Žádný zámek ani závoru jej nemohou zastavit. On je ten, který rozrazil bronzovou bránu a železnou závoru podsvětí (srv. Ž 107,16), on je ten, který přichází i zavřenými dveřmi. V obou případech vyvádí člověka z vězení smrti, strachu, uzavřenosti. Přichází, aby člověka vysvobodil. A nepřichází s prázdnou: dává dar pokoje. Dar pokoje silnější než strach z okolí, než úzkost o vlastní život. Kristus totiž osvobozuje od starého člověka ovládaného strachem, uzavřeného do sebe, neschopného vyjít ze sebe a nabídnout druhým osvobození, nový život. Jen Kristus může učinit tu proměnu, přivést na svět nové stvoření vdechnutím oživujícího Ducha.

Vdechnutím se rodí nový člověk, který v síle darovaného Ducha vychází: přijatý Duch jej totiž uschopňuje ke službě. A přijatý dar se jakoby rozlévá a dává dál, a to skrze službu smíření (komu odpustíte hříchy...). Proud živé vody (dar životodárného Ducha) tekoucí z probodeného Kristova boku se nejprve rozlévá na apoštoly, skrze ně pak na mnohé... Zkušenost těch prvních učedníků má být i zkušeností dalších křesťanů: přijetí uzdravujícího Kristova pokoje, daru Ducha ke službě (každý však přijme jinou podobu této služby, a to podle Kristova obdarování).

Pokud by učedníci zůstali uzavřeni ve svém malém společenství, nemohli by dávat dál ten úžasný dar nového života. Skanzenové křesťanství, které se uzavírá do svých malých velkých problémů a hledí jen na vlastní pohodlí či prospěch, není k životu: je doslova *neplodné*, protože neplodí nové křesťany.

Učedníci byli zavřeni jen krátce, někteří z nás jsou možná zavřeni už dlouho: a tak zakrněli, zkostratili... Nemá moc velký smysl snažit se rozhýbat ztuhlou kostru: smysluplnější je toužit po Duchu, který svým vanutím tvoří nové kosti, šlachy a svaly (srv. Ez 37,3-6), nové nohy schopné vyjít a kráčet (srv. Ef 6,15), nový jazyk schopný hlásat veliké Boží činy (Sk 2,11).

Kristus může přicházet zavřenými dveřmi, ne však zavřeným srdcem: on stojí u dveří a tluče (Zj 3,20). Je na nás, zda mu otevřeme ony dveře, kterými nechce projít bez našeho souhlasu. A klíčem k otevření je touha: kdo žízni po vodě z Kristova boku, ať přistoupí; kdo touží, ať zadarmo nabere vody života (srv. Zj 22,17). Touha, která vyústí ve volání: „Přijď, Pane Ježíši“ (Zj 22,20).

MODLITBOU A OSOBNÍ SVATOSTÍ MŮŽEME PŘINĚST SVĚTU KRISTŮV POKOJ

Co je to pokoj? Jedná se pouze o stav, ve kterém mlčí zbraně a vojáci pobývají bezpečně v kasárnách? Určitě ne, i když tento stav se nám spontánně vybaví, když říkáme „pokoj“. V podstatě se jedná o něco hlubšího, podstatnějšího – o stav harmonie, klidu, souladu člověka s přírodou, se sebou samým a s Bohem. Do určité míry je synonymem pokoje štěstí, poněvadž i toto slovo vyjadřuje vnitřní klid, spokojenost, vyrovnanost. Asi každý člověk chce být šťastný, žít v pokoji, v klidu. Možná nějaký psychopat touží po válce, po dobývání nových území a kořisti a s radostí přemýšlí o zabíjení a loupežích, ale obyčejný člověk toto nechce. Samozřejmě vystává důležitá otázka, jak dosáhnout pokoje a udržet ho. Starší občané si určitě vzpomenu, jak minulý komunistický režim měl plná ústa slova „pokoj“ a ve skutečnosti chystal útok na země západní Evropy. Byl to pokoj falešný, lstivý, prozatímní, udržovaný vzájemným strachem a nějakou tou mezinárodní dohodou postavenou na křehkém základu politiky.

Jak dosáhnout pravého, trvalého pokoje? Jakožto věřící křesťané se s touto otázkou obracíme k Bohu, u něj hledáme odpověď. Na mnoha místech Písma svatého samotný Ježíš anebo jeho učedníci a následovníci (jak je tomu zejména v případě sv. Pavla) mluví o pokoji, o tom, co to vlastně je a odkud pochází. Jádrem těchto výroků je to, že pravý pokoj je darem Krista Pána. Když sv. Jan líčí poslední večeri, připomíná i následující Kristova slova: „Pokoj vám zanechávám, svůj pokoj vám dávám; ne jako dává svět, já vám dávám“ (J 14,27). V listech sv. Pavla na-

jdeme vždy na počátku přání milosti a pokoje, který pochází od Boha Otce a od Krista, vyjádřené slovy: „Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista“ (Ř 1,7; 1K 1,3; 2 K1,2; Ga 1,3); Ef 1,2; Fp1,2; 2 Te 1,2), anebo velmi podobné (srov. 1 Te 1,1; 1Tm 1,2; 2 Tm 1,2; Tt 1,4 Fm 3). Velmi zajímavý je také úvod druhého listu sv. Petra: „Milost a pokoj ať se vám rozhojní poznáním Boha a Ježíše, našeho Pána“ (2 Petr 1,2), který také přímo poukazuje na Krista jakožto pramen opravdového pokoje.

Když se zamyslíme nad výroky, které jsem právě uvedl, a přidáme k tomu řadu jiných, velmi podobných, vyjde najevo, že samotný Kristus se považoval za pramen pokoje a toto přesvědčení bylo samozřejmostí mezi jeho učedníky. Není třeba velké námahy, abychom zjistili, proč tomu tak je. Pokoj mezi lidmi je přece výsledkem pokoje, klidu v srdci každého člověka, jednotlivce, který je přesvědčen o tom, že žije správně, že vlastní všechno to, co potřebuje pro život, člověka, který se cítí být milován, setkává se s respektem a je schopen respekt prokazovat jiným lidem. Tuto vlastnost, nebo spíše schopnost, získává člověk snáz, když je věrným Kristovým učedníkem. Ten, kdo je ponořen do velké lásky Krista k lidem, kdo si tuto lásku uvědomuje a čí život je jí ozářen, má jiný přístup k životu, bere ho s nadhledem, nenechává se vyvést z míry nějakými malichernostmi. Je klidnější a vlídnější k lidem a sobě samému.

Mnozí lidé jsou v dnešní době nespokojeni sami se sebou, protože jsou vystaveni neúprosnému tlaku v zaměstnání, ve

škole, v kruhu známých, nejsou vždycky schopní podat očekávaný výkon, jsou zklamaní, rozčilení, smutní, depresivní a také agresivní. Mezi lidmi je velmi rozšířená představa, že na všechno se musí vydělat, všechno se musí zasloužit – také lásku a přátelství. Tak se člověk snaží ze všech sil si na přátelství, lásku, přijetí „vydělat“ svým výkonem. Když se úspěch navzdory veškerému úsilí nedostaví, je zklaman a hledá, kdo za to může, obviňuje jiné nebo sebe sama a reaguje agresí, která je přesným protikladem pokoje. Oproti tomu radostná zvěst o Zmrtvýchvstalém Kristu, který bezpodmínečně miluje každého člověka až ke schopnosti obětovat za něj svůj život, působí jako osvobození od tlaku, od nucení podávat výkon. I když křesťan ví, že ze strany Boha jsou na něj kladené určité požadavky, ví zároveň, že se mu Boží lásky a milosrdenství dostává už předem, dříve, než podá jakýkoliv výkon. Navíc v případě selhání (v našem životě tak častého) ho očekává nikoliv neúprosný trest, nýbrž milosrdný Otec a jeho láska.

Je přece něco jiného snažit se o dosažení určité úrovně mravního a duchovního života svobodně, s radostí a nadšením, a něco jiného, když se totéž dělá ve strachu, z donucení, pod hrozbou trestu. Kolik lidí, kteří mají jako koníček nějaký sport, vynaloží s radostí a nadšením fyzické úsilí větší, než vyžaduje kdekeré zaměstnání. A nejen že za to neobdrží plat, nýbrž naopak, sami si hradí náklady na nezbytnou výbavu apod. Zkuste někoho donutit ke stejnému výkonu a uvidíte, jak bude sténat, naříkat, požadovat plat a odměnu.

Příklady života nesčetných svatých žen a mužů a také těch vzorných křesťanů, kteří sice nikdy svatořečení nebyli, ale je-

jichž život nechal nezničitelné stopy dobra a lásky v jejich okolí, jsou dobrým argumentem ve prospěch výše uvedeného tvrzení. Kolik lidí, kteří byli za nejtěžších okolností obklopeni nenávistí, podrobeni pronásledování a veškeré nespravedlnosti, nesli vše s klidem a vnitřní vyrovnaností. A ti právě žili ve vnitřním pokoji, protože byli přesvědčeni o Boží blízkosti, o jeho přítomnosti ve svém životě, o jeho lásce. Ale i za méně dramatických okolností spousta lidí věnuje dlouhodobě své síly, čas a nadání službě jiným lidem a čerpá sílu z modlitby, svátostí, adorace Nejsvětější Svátosti, které jim dávají vnitřní pokoj a sílu nezbytnou pro plnění náročných služeb. Zesnulý Svatý Otec Jan Pavel II. píše ve své knize „Dar a tajemství“ (Praha: Nové Město 1997): „Opravdové tajemství ryzích pastoračních úspěchů nespočívá v hmotných prostředcích a ještě méně v nákladných prostředcích. Trvalé plody pastoračního úsilí vycházejí ze svatosti kněze.“ To je pravda a platí to i pro jiné lidi. Svatý člověk plný pokoje je schopen tento pokoj předávat dál, jakoby vyzařovat pokoj pro jiné a na jiné. Modlitbou a osobní svatostí můžeme přinést světu Kristův pokoj, kterého on je pramenem.

P. ThDr. Bogdan Pelc ■

„...Žízním, žízním po spáse duší; pomoz mi, má dcero, zachraňovat duše. Spoj svá utrpení s mým utrpením a obětuj je nebeskému Otci za hříšníky.“

(Deníček 1032)

USEBRÁNÍ: MODLITBA PLNÁ POKOJE

Ačkoli máme k dispozici mnoho (a často velmi kvalitních!) knih o modlitbě, přesto není snadné se jí naučit, zvláště jde-li o meditativní, vnitřní modlitbu. Jedním z důvodů, proč tomu tak je, je to, že naše modlitba zrcadlí náš neklid, který si do ní přinášíme z ostatního života. Neumíme zklidnit svou roztěkanou mysl a neumíme přijímat Boží obdarování, která člověk vnímá jen tehdy, když je plný pokoje.

Jaký je vztah mezi modlitbou a pokojem? Je pokoj podmínkou naší modlitby, nebo je to naopak modlitba, která v člověku působí pokoj? Myslím, že nám k tomu může nabídnout velmi důležité slovo svatá Terezie od Ježíše (1515–1582), reformátorka Karmelu, španělská svěřice, zvaná též „Veliká“, mimo jiné pro svou nauku o modlitbě, kterou od ní jako od učitelky církve právem čekáme.

USEBRÁNÍ JAKO KLIMA MODLITBY

Jedním z klíčových slov, která Terezie ve svých spisech o modlitbě používá, je termín *recogimiento* („usebrání“). Převzala jej od františkánských mystiků své doby (František z Osuny, Bernardin z Lareda aj.), přijala jej ovšem za svůj a přisoudila mu vlastní význam. Do jisté míry tímto slovem označovala způsob vnitřní modlitby, kterou sama konala: „Tento způsob modlitby se nazývá usebrání, protože duše usebírání všechny mohutnosti a vstupuje do svého nitra se svým Bohem“ (*Cesta dokonalosti* 28,4).

Vnímáme zde jakési dva rozměry, které má tereziánské usebrání: 1. obrácení mohutností dovnitř (mohli bychom říci jakési vnější a vnitřní disponování se k modlitbě)

a 2. vstup dovnitř k Bohu (tedy jakési *na-směrování pozornosti ke Kristu, přítomnému v našem nitru*). Zatímco realizace prvního rozměru je záležitostí úsilí vnějších smyslů, druhý rozměr se uskutečňuje díky činnosti vnitřních smyslů (představivosti, fantazie) a duchovních mohutností (tj. rozumu, paměti a vůle).

Osvojením si usebrání se ještě člověk nenaučí křesťanský meditovat; potřebuje se dále naučit vírou si zpřítomňovat Krista ve svém nitru a umět s ním svobodně rozmlouvat jak o svém vlastním životě (a při této příležitosti často rozlišovat, jak a kam nás Bůh vede), tak o životě Kristově, tedy meditovat úryvky z evangelií, a to tak, aby nám byly pokrmem a vedly k plodnému prožívání vlastního života, a ne aby sloužily jen k uspokojení naší intelektuální zvědavosti nebo k tvorbě bujných představ.

Přesto zvyknout si při modlitbě na usebraný postoj je už velká věc, vždyť Terezie svědčí: „Za sebe vám vyznávám, že jsem nikdy nevěděla, co znamená modlit se s uspokojením, dokud mě Pán nenaučil tomuto způsobu“ (*Cesta* 29,7). Nejde přitom o *soustředění*, při kterém jsou vyloučeny jakékoli roztržitosti, neboť toho je možné dosáhnout jen velmi krátkodobě. Terezie naopak počítá s tím, že budeme při modlitbě roztržiti velmi často (podobně jako jsme při práci, při učení, při zábavě a rozhovorech!), a ze své zkušenosti ujišťuje i na vrcholu duchovního života, že roztržitosti máme považovat za „nevléčitelné zlo“, které ovšem neubírá naší modlitbě na hodnotě.

Jde tedy o to ztišit se a zklidnit, tedy i navenek zaujmout vhodnou polohu někde v ústraní, a pokoušet se ve svém nitru „objevit“ přebývajícího Boha. Může nám k tomu pomoci četba

vhodné knihy, snaha o pravidelné dýchání, vnímání vlastního těla apod. Především jde ale o to nabýt zkušenost, že „nejsme prázdní“, že je v nás přítomna celá Trojice.

Toto usebrání je jako ponoření se do velké hloubky, v níž sice tušíme bouře, které se odehrávají na hladině, avšak kolem sebe vnímáme pokoj, rodící se z vědomí Boží přítomnosti. A když naši duši ovládne takovýto pokoj, Terezie nás ujišťuje: „Je to, jako když někdo cestuje lodí, neboť i s trochou dobrého větru dorazí k cíli putování v několika dnech, zatímco ti, kdo putují po souši, se víc opozdí“ (Cesta 28,5).

USEBRÁNÍ JAKO BOŽÍ OBDAROVÁNÍ

Terezie však nepojednává o usebrání pouze v *Cestě dokonalosti*, která je jakousi příručkou těch, kdo se chtějí naučit vnitřní modlitbě. Vrací se k tomuto pojmu rovněž při psaní *Vnitřního hradu*, který se zabývá celkovým duchovním rozvojem člověka. Zde ovšem usebráním myslí Boží obdarování, které uvádí modlíci se osobu do stavu plného pokoje: „Když velký Král, který přebývá v příbytku tohoto hradu, vidí dobrou vůli (smyslů a mohutností), chce je ze svého velkého milosrdenství přivést zpět k sobě, a tak jako dobrý pastýř tak příjemným zapískáním, že je takřka ani ony samy nezaznamenají, způsobí, aby poznaly jeho hlas a aby se neztrácely blouděním, nýbrž aby se vrátily do jeho příbytku. A toto pastýřovo zapískání má takovou moc, že opouštějí vnější věci, ve kterých byly pohlceny, a vcházejí do hradu“ (4. příbytky *Vnitřního hradu* 3,2).

Proto svěťce mluví o „vlitém“, pasivním usebrání, jehož se člověku někdy dostává jako zvláštní milosti: ten, kdo se modlí, se nemusí namáhat, aby se uvedl do pokoje, nýbrž nachází se v něm náhle bez vlastního přičinění

a když se stane, že jej něco rozptýlí, jakmile pomine příčina rozptýlení, okamžitě je znovu přitahován do stavu usebrání.

Ne náhodou po tomto prvním mystickém stupni modlitby následuje další, zvaný „modlitba klidu“ (*oración de quietud*). Zde se pokoj, již ne těžce dobývaný, nýbrž snadno přijímaný, rozlévá do všeho, čím člověk vnitřní modlitby žije.

POKOJ JAKO USCHOPNĚNÍ K MODLITBĚ I JEJÍ PLOD

Ne všichni jsou však povoláni k vnitřní modlitbě po způsobu svaté Terezie a už vůbec ne všichni se nutně musejí stát mystiky, aby jako ona okusili vlité usebrání. Co si tedy z Tereziina líčení usebrání, ať už jde o usebrání aktivní nebo pasivní, může vzít každý věřící křesťan, který se chce modlit?

Předně to, že máme-li se naučit modlit, potřebujeme objevit Boží pokoj, snažit se jej v sobě vždy znovu obnovovat a v něm zůstat, podle verše žalmu: „Hledej pokoj a setrvej v něm“ (34,15).

A dále bychom z Tereziiny nauky měli vyvodit, že pokoj je plodem modlitby, ať už proto, že nás jím přímo obdarovává Bůh, jednak proto, že modlitba sama je nás s to upokojit, uvést do hlubokého klidu.

Pokoj tedy stojí na počátku a na konci autentické modlitby: díky němu jsme uschopněni naslouchat Bohu v modlitbě a zakoušíme jej v sobě i poté, kdy se vracíme od rozhovoru s Bohem do běžného života. Pochopitelně, že se tak neděje automaticky a vždy (i nepokoj může být někdy spasitelný a pocházet od Ducha svatého!), obvykle však k modlitbě pokoj patří a právem jej tam máme vnášet i objevovat. Tereziino pojetí usebrání jako modlitby plné pokoje nás o tom ujišťuje.

Pavel Vojtěch Kohut OCD ■

POKOJ JE PŘEDEVŠÍM UMĚNÍ BÝT

Jak mluvit o pokoji? V uplynulých letech prodělal můj život tolik změn, že jsem ztratil značnou část sebedůvěry. Ještě před pár lety mi připadalo poměrně snadné postavit se před lidi a říkat jim, jak se stát lidmi pokoje. Povídalo se mi o tom celkem snadno a byl jsem přesvědčen, že mám co říci. Když jsem se však chystal napsat toto krátké zamyšlení, zažil jsem hlubokou vnitřní prázdnotu, pocit, že slova jsou marná, ba dokonce beznaděj nad tím, že bych měl něco říkat o pokoji, o dosahování pokoje nebo o spiritualitě pokoje. Měl jsem sto chutí toho nechat. Příliš mě svazovala vlastní ubohost. Přesto píši, a to díky tomu, že jsem se nakonec odhodlal podělit se o svou ubohost a důvěřovat, že Bůh nechce, abych ji před vámi skrýval.

Před několika lety jsem se přestěhoval z Harvardu do Daybreaku, tedy z instituce pro ty nejlepší a nejbystřejší do společenství pro mentálně postižené. Daybreak nedaleko Toronta patří k mezinárodnímu svazu komunit nazvaných I Arche – Arche, kde se mentálně postižení společně se svými ošetřovateli snaží žít v duchu blahoslavenství. Já žiji v domě s šesti nemocnými a třemi dalšími ošetřovateli.

Chtěl bych vám vyprávět o Adamovi, jednom z deseti obyvatel našeho domu, jako o tichém svědkovi onoho pokoje, který není z tohoto světa. Trvá mi to asi

hodinu a půl než Adama probudím, dám mu léky, svléknu ho, odnesu do koupelny, umyju, oholím, vyčistím zuby, obléknu ho, odvezu do kuchyně, dám mu snídani, posadím ho do vozíku a odvezu na terapeutická cvičení, kde tráví většinu dne. Když dostane záchvat během této ranní činnosti, potřebujeme ještě více času a často musí jít Adam znovu spát, aby nabyl zpět energii, o kterou ho záchvat připravil. To vše vám vyprávím ne proto, abych podal ošetřovatelskou zprávu, ale proto, abych vám sdělil něco velmi intimního. Po měsíci téhle práce s Adamem se

mi přihodilo něco, co jsem nikdy předtím nezažil. Tento těžce postižený chlapec, ve kterém mnozí lidé zvenčí vidí jen samé potíže, znetvořeně lidství, zbytečného tvora, který se nikdy neměl narodit, začal být mým nejmilejším společníkem.

A tak bych vám chtěl vyprávět o Adamově pokoji, o pokoji, jaký svět nemůže dát. Dar pokoje skrytý v Adamově vnější slabosti není darem tohoto světa, ale rozhodně pro tento svět.

Adamův pokoj je především pokoj zakořeněný v bytí. Jak prostá pravda, ale jak těžké je ji uskutečnit v životě! Bytí je mnohem důležitější než konání. Adam nemůže dělat nic. V každickém okamžiku svého života je zcela závislý na ostatních.

Většina mého života stála na přesvědčení, že moje cena záleží na mém výkonu. Když jsem však seděl vedle pomalého a ztěžka dýchajícího Adama, začalo mi docházet, jak bezohledná byla má cesta. Svým tichým způsobem mi Adam říká: „Pokoj je především umění být.“

Adamův pokoj je zakořeněn nejen v bytí, ale také v srdci. Tato pravda, že pokoj náleží srdci, je tak radikální výrok, že snad může dojít jen lidem stejně postiženým jako Adam! Během staletí jsme se naučili věřit, že lidmi nás dělá rozum. Ale Adam mi znovu a znovu připomíná, že lidmi nás nedělá náš rozum, ale naše srdce, ne naše schopnost uvažovat, ale naše schopnost milovat. Mluví-li někdo o Adamovi jako o tvorů podobném zvířeti, mýjí se s tím posvátným tajemstvím, že Adam je plně schopen přijímat i rozdávat lásku. Je to úplný člověk, a ne jen trochu člověk, ne poločlověk, ne skoročlověk, ale úplný člověk, protože je celý srdcem. Právě naše srdce je stvořeno k podobě a obrazu Božímu.

Chtěl bych zde zdůraznit, že srdcem nemyslím sídlo lidských citů oproti rozumu

jako sídlo lidských myšlenek. Srdcem myslím střed našeho bytí, kam Bůh ukryl božské dary víry, naděje a lásky.

Zde se dotýkáme počátku duchovního života. Lidé si často myslí, že duchovní život přichází jako poslední, že následuje až po vývoji života biologického, citového a rozumového. Ale když žiji s Adamem a přemýšlím o něm, uvědomuji si, že Boží duch lásky se nás dotkl mnohem dříve, než jsme se naučili chodit, cítit nebo mluvit. Duchovní život je nám dán od momentu našeho početí. Tento božský dar lásky umožňuje člověku odhalit přítomnost mnohem větší bytosti než je on sám.

Třetím, a tím nejmhatatelnějším rysem Adamova pokoje je, že tento pokoj, zakořeněný v bytí spíš než v konání a v srdci spíš než v mysli, vždy vyžaduje společenství. Mou nejsilnější zkušeností z života v Arše je skutečnost, že postižení nás drží pohromadě jako rodinu a že právě ti nejvíce postižení jsou skutečným gravitačním centrem naší pospolitosti.

Většinu svého dospělého života jsem se snažil ukázat světu, že to zvládnou sám, že potřebuji ostatní jenom proto, abych mohl jít dál po své osamělé cestě. Ti, kteří mi pomáhali, mi vlastně pomáhali stát se silným, nezávislým, cílevědomým, tvůrčím člověkem, který je schopen přežít v té dlouhé honbě za individuální svobodou.

I když se Adam přes veškerou péči nemění a často jakoby upadá do stavu naprosté vyčerpanosti, vytvořilo se kolem něj společenství pokoje. Je to společenství, které vyznává, že Bůh se rozhodl sestoupit mezi nás v naprosté slabosti a zranitelnosti, a tak nám zjevit svou slávu. Není to pokoj vydobytý tvrdou konkurencí, úporným uvažováním a individuálním úspěchem, ale pokoj zakořeněný v prosté

přítomnosti pro druhého, pokoj, který mluví o první lásce Boha k nám všem.

Adam mi nikdy neřekl ani slovo a nikdy taky neřekne. Ale každý večer, když ho ukládám do postele, mu říkám: „Díky.“ Jak se může člověk dostat mnohem blíže ke Slovu, které se stalo tělem a přebývalo mezi námi?

Vyprávěl jsem vám o Adamovi a Adamově pokoji. Ale vy nejste z Archy, nebydlíte v Daybreaku a nepatříte k Adamově rodině. Podobně jako já však hledáte pokoj v srdci, ve své rodině, ve svém světě. Když se však podíváme na svět okolo sebe, vidíme koncentrační a uprchlické tábory; vidíme přeplněná vězení; vidíme vypálené vesnice, genocidu, únosy, mučení a vraždy; vidíme hladovějící děti, opuštěné staré lidi a nespočetné množství mužů a žen bez jídla, bez přístřeší a bez práce. Vidíme, jak lidi spí na ulicích, jak se mladé dívky a chlapci prodávají pro uspokojení druhých; vidíme násilí a znásilňování a zoufalství miliónů osamělých lidí žijících ve strachu.

Když to vše vidíme, je nám jasné, že v našem světě není pokoj. A přece je pokoj to, po čem naše srdce touží nejvíce. Jak vy, tak já jsme se už třeba pokoušeli rozdávat peníze, demonstrovat, vymýšlet nejrůznější projekty a mnoho dalšího – ale jak stárneme, střetáváme se se skutečností, že pokoj, který jsme čekali, nepřichází. Někde

v nás se skrývá nebezpečí, že se staneme chladnými, zahořklými a odmítavými, a jsme v pokušení nechat všeho a omezit se jen na osobní přežití, což je snazší. Ale to je ďábelské pokušení.

Vyprávěl jsem vám o Adamovi a jeho pokoji, abych vám nabídl tichého průvodce něžného srdce, s jehož světlem můžete kráčet tímto temným světem. Adam neřeší žádné problémy. Ani s veškerou pomocí, kterou Adam dostává, nemůže změnit svou vnější ubohost. A jak stárne, je čím dál tím ubožejší. Malá infekce, nešťastný pád, náhodné spolknutí vlastního jazyka při záchvatu a spousta dalších drobných nehod nám ho mohou zničit. A když umře, nikdo se nebude moci ničím vychloubat.

A přesto přináší úžasné světlo! Adamovým jménem vám proto říkám: Nevzdávejte úsilí o pokoj. Vždy pamatujte, že pokoj, o který usilujete, není z tohoto světa.

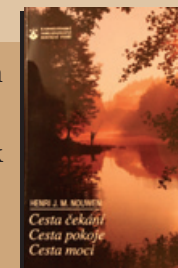
Kde hledat tento pokoj? Odpověď je jasná. V slabosti. Především ve své vlastní slabosti, v těch místech svého srdce, kde cítíme největší ochromení, nejistotu, bolest, strach. Proč právě tam? Protože tam jsme zbaveni svého obvyklého způsobu ovládnutí světa, tam jsme vyzýváni nechat přílišného konání, myšlení a spoléhání se na vlastní soběstačnost. Právě tam, kde jsme nejslabší, se skrývá pokoj, který není z tohoto světa.

Úryvek z knihy Henri J. M. Nouwena „Cesta čekání, cesta pokoje, cesta moci“ (Karmelitánské nakladatelství).

Doporučujeme také další knihy tohoto autora: „Proměň můj nářek v tanec“ (MCM) a „Chléb na cestu“ (Karmelitánské nakladatelství).

Knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s.r.o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01, tel.: 84 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilkyl@kna.cz, www.ikarmel.cz

ROZHOVOR S KARDINÁLEM STANISLAVEM DZIWIŚEM, DLOUHOLETÝM SEKRETÁŘEM PAPEŽE JANA PAVLA II.

SLOUŽIL JSEM...

Kardinál Stanislav Dziwisz se v roce 1966 stal sekretářem krakovského kardinála Karola Wojtyły a po jeho zvolení papežem osobním tajemníkem Jana Pavla II. V roce 1998 ho Jan Pavel II. jmenoval biskupem a v roce 2003 arcibiskupem. V roce 2005 ho Benedikt XVI. jmenoval krakovským arcibiskupem a v roce 2006 kardinálem.

♦ Jak se kardinál Wojtyła dozvěděl o smrti papeže Jana Pavla I.?

Během snídaně, které se kromě mě účastnil také kard. František Macharski, tehdy ještě rektor semináře. Skrz malé dveře z kuchyně nahlédl do jídelny řidič kardinála a řekl, že zemřel papež. „Zemřel, ale před měsícem.“ – odpověděl mu kardinál

Wojtyła. A on říká, že se jedná o nového papeže a že o tom před chvílí mluvili v rozhlase. Když to kardinál Wojtyła uslyšel, přerušil svoji snídani a mlčky odešel. Pak jsem viděl, jak dlouho stál zamyšlený a díval se skrz okno.

♦ Myslíte, že tuší, co se stane?

To nevím, protože o takových věcech se mnou nemluvil. Nicméně na základě jeho chování mohl někdo tušit, že se jeho jméno objevilo třeba už na minulém konkláve.

♦ Pamatujete si ten okamžik, kdy kardinál Felici prohlásil, že se papežem stal kardinál Wojtyła?

Samozřejmě. Stál jsem tehdy na náměstí sv. Petra, vedle fontány, té, která se nachází na levé straně, když se díváte smě-

rem k bazilice. Když jsem uslyšel příjmení Wojtyła, pocítil jsem, jak mi přeběhl mráz po zádech. Nepochybně to bylo obrovské, veliké dojetí. Všechno se ve mně jakoby pohnulo.

♦ Jak jste si zapamatoval okamžiky po atentátu 13. května 1981?

Tehdy nebyl čas na hlubší přemýšlení. Byla jen jedna myšlenka: byl atentát, papež byl zraněn, je třeba ho okamžitě zachránit. Bůh pomohl, abych tehdy neudělal žádnou chybu, kterou bych přece mohl udělat. Pokud by papeže po atentátu přenesli třeba do jeho domu, byl by to jeho konec. Tehdy se počítala každá minuta.

♦ Vy jste tehdy rozhodoval, kam má papež jet?

Nebyl nikdo jiný, kdo by to mohl rozhodnout. Z náměstí sv. Petra, kde byl papež postřelen, jsme jeli džípem rovnou do vatikánského ambulatoria, které se nacházelo za vatikánskou poštou. Tam přijel doktor Renato Buzzonetti, osobní lékař papeže. Ani jsme nevešli dovnitř. Papeže položili na zem. Měli jsme strach s ním pohybovat. Čekali jsme, až přijede sanitka. První měla nějakou poruchu, tak přijela druhá. Ihned jsme jeli do nemocnice.

♦ To, že jste jeli na polikliniku Gemelli, bylo domluveno už předem?

Na začátku pontifikátu za mnou přišel doktor Buzzonetti s otázkou, zda papež, pokud by byl nemocný, souhlasí s léčením v nemocnici. Alternativou bylo uspořádání lékařského pokoje v domě papeže. Doktor Buzzonetti ale zároveň podotknul, že není možné, aby byl takový pokoj vybaven nejnovějším lékařským zařízením. Už tehdy papež řekl, že pokud

bude třeba, aby se léčil v nemocnici, souhlasí s tím. Bylo to tedy domluveno už na začátku. Na poliklinice Gemelli byl připraven speciální pokoj, jen pro papeže.

♦ Volal jim někdo, že přivezou zraněného papeže?

To nevím, já jsem nevolal, třeba doktor Buzzonetti, a možná, že nikdo.

♦ Říkalo se, že cesta sanitkou skrze Řím byla velice obtížná, že byly hrozné zácpy a k tomu se ještě pokazil signál v sanitce...

Je to pravda, bylo tomu tak, ale davy byly i v nemocnici. Obrovský zmatek. Lehce se mohly stát omyly, které by mohly mít katastrofální důsledek... Teprve když jsme dorazili na místo, ukázalo se, že v nemocnici není chirurg. Byli tam lékaři, kteří měli službu, ale prof. Francesco Crucitti tam nebyl. Nikdo nevěděl, co dělat. Vzali papeže ze sanitky do nějaké místnosti, položili jej a čekali. „Pro lásku Boží“ – říkal jsem tehdy – „přece papež umírá, ihned ho vezměte na operační sál.“ Celá situace všechny zmátla. Podobně bylo i na operačním sále, kde pobíhalo hodně lidí. Těch potřebných, ale i takových, které tam nikdo nepotřeboval. Zmatek byl opravdu strašný. Naštěstí přijel do nemocnice prof. Crucitti, kterému přesto, že tento den nepracoval, něco říkalo, aby jel do nemocnice. Cestou se z rozhlasu dozvěděl, že proběhl atentát. Pak už lékaři převzali péči o svatého otce, ale i tehdy byly velice zvláštní okamžiky.

♦ V nemocnici?

Operace už probíhala, když po nějakém čase za mnou přišel doktor Buzzonetti. Byl jsem ve vedlejší pokoji. Buzzonetti říkal, že už skoro necítí tlukot papežova

srdce a že mizí také tlak. Poprosil, abych udělal papeži svátost pomazání nemocných. Udělal jsem to. Byly také problémy s krví. Ta, kterou papeži dali v transfuzi, se neujala, přestože patřila ke stejné skupině. Proto také darovali krev lékaři, kteří byli na místě, na operačním sále.

❖ Dělal jste ve Vatikánu zápisky?

Každý den jsem během 27 let psal jednu stránku. Mám 27 svazků zápisků z tehdejší doby...

❖ Co jste, otče kardinále, cítil, když jste dával roušku na obličej zemřelého papeže?

Byl to pro mě ohromující zážitek. Nemůžu na to zapomenout. Zahaloval jsem

tvář, na kterou jsem se díval po tolik let. Jako by něco nenávratně končilo, jako by to bylo odsouzeno k zapomenutí. Já vím, že liturgické texty, které se v tomto okamžiku čtou, říkají něco úplně jiného, ale z čistě lidského hlediska jako člověk můžu říct, že všechno, co tehdy ve mně bylo, bylo velikou bolestí.

❖ Na co bychom dnes měli myslet, když vzpomínáme na Jana Pavla II.?

Na jeho program, který pronesl, když zahajoval svůj pontifikát: abychom „otevřeli dveře Kristu“. V těchto slovech je všechno.

Andrzej Grajewski ■
www.goscniedzielny.pl

DÁVÁ NÁM POKOJ, KTERÝ SVĚT DÁT NEMŮŽE...

„Když... zamkli dveře ze strachu..., přišel Ježíš, stanul mezi nimi a pozdravil je.“

Ježíš přišel i přes zamknuté dveře, proniknul do jejich strachu a obav, vešel do jejich nejistoty, osamělosti a neschopnosti nalézt se v životě a ve světě. Ježíš je PŘÍTOMEN v našem strachu, není vedle něj, ale uvnitř. Proniká do něj, proniká každou naši nejistotu. JE už předtím, než si uvědomíme jeho přítomnost, JE předtím, než ho rozeznáme uprostřed naší nejistoty a strachu, JE předtím, než poznáme jeho sílu a moc. „Stanul uprostřed“ – jakoby tím chtěl obrátit jejich pozornost na centrum jejich života. Ježíš je jejich „stře-

dem“, centrem jejich života. Mají se dívat na Ježíše – na „střed“, „centrum“ – ne na to, co je zvenku, co přináší do jejich srdce strach, obavy, smutek, neklid – mají SE DÍVAT NA JEŽÍŠE. Soustředit svůj zrak, srdce a rozum na zmrtvýchvstalého Ježíše a dívat se na něj. Učedníci se dívali na zmrtvýchvstalého Ježíše, který proniknul do jejich strachu a obav.

Ježíš je uvnitř našeho trápení. Je uprostřed. Důležité je, abychom se jako učedníci ve chvílích pochybností, kdy si nevíme rady a nevíme, jak dál, kdy se nemůžeme „najít“ v životě a ve světě, dívali na zmrtvýchvstalého Ježíše. Je dobře se v takových chvílích dívat na Ježíše v Nejsvětější Svátosti – tam je ON, zmrtvýchvstalý, osla-

vený, plný moci. Lze říci, že toto první setkání učedníků s Ježíšem byla první adorace zmrtvýchvstalého Pána. Nedokázali vůbec nic, smutek jim vzal veškerou energii k jednání, strach je paralyzoval. A právě tehdy „uprostřed“ jejich uzavření stanul Ježíš. Dívali se na něj a to proměnilo jejich srdce. NENÍ TŘEBA nic říkat, stačí se jen dívat na Ježíše. On udělá zbytek.

„...stanul uprostřed nich a řekl: Pokoj vám. A když to řekl, ukázal jim ruce a bok. Učedníci se zaradovali, že uviděli Pána.“ Pohled na Ježíše vnáší do srdce radost. Ježíšova slova: „Pokoj vám“ nejsou jen obyčejným pozdravem. Pohled na Ježíše vnáší do srdce pokoj. Pokaždé, když jsme před Nejsvětější Svátostí, když adorujeme zmrtvýchvstalého Pána, říká také nám stejná slova „pokoj vám“. Dává nám pokoj, který svět dát nemůže. Do naší nejistoty a strachu vnáší pokoj, který nás posiluje. Adorace je otevíráním srdce před zmrtvýchvstalým Pánem. Není třeba slov. Stačí se jen dívat a naslouchat. Tehdy nás naplňuje pokojem, uzdravuje z našeho strachu a obav, z nemoci a vnitřní paralýzy.

„Ježíš znova řekl: Pokoj vám! Jak mne poslal Otec, tak i já posílám vás. Po těch slovech na ně dechl a řekl: Přijměte Duha svatého.“ Překvapivé je to, v jakém okamžiku svěruje Ježíš svou misi učedníkům. Jsou plní strachu a obav, nedůvěry, nedůvěřiví, uzavření, „schovaní“ před ostatními, neschopní „jít ven“. A právě tehdy, když jsou v takovém duchovním stavu, jim Ježíš říká: „Posílám vás.“ Ježíš je posílá PŘES jejich obavy. Zkušenost obav a vlastní slabosti je potřebná k tomu, aby nás posílili ve víře. Slabost učedníka nediskvalifikuje. Naopak. Pokud by učedníci byli „mocní“, působili by svou vlastní silou a mocí, a ne mocí a silou Ježíšovou.

Ve zkušenosti slabosti se skrývá moc a síla. „Moc se zdokonaluje ve slabosti.“ Ten, kdo POCÍTÍ svou slabost, kdo pozná hořkost obav a strachu, je schopen PŘIJMOUT moc Ducha. Slabost otevírá k přijetí moci z nebe. A v tom smyslu se stává slabost požehnáním.

„Tomáš... nebyl spolu s nimi, když Ježíš přišel. Ostatní učedníci mu říkali: Viděli jsme Pána. On ale řekl: Neuvěřím, dokud neuvidím...“ Tomáš nebyl nedůvěřivý, ale byl plný touhy SPATŘIT Ježíše. Nestačilo mu svědectví komunity o zmrtvýchvstalém Pánu. Nestačila mu slova ostatních. Toužil se s ním setkat osobně. Chtěl se ho dotknout, přesvědčit se. Touha Tomáše je krásná. Svědectví komunity ho inspirovalo k hledání Ježíše v osobní zkušenosti. Toto svědectví ostatních bylo důležité, ale pro jeho víru nedostačující. Svědectví ostatních v něm roznítlo touhu po osobním setkání s Pánem. Tomáš je symbolem člověka nosícího ve svém srdci touhu dotknout se Ježíše v osobní zkušenosti. Pro každého je čas setkání se zmrtvýchvstalým jiný. Je důležité, abychom toto setkání chtěli, toužili po něm. Pán přijde, ale On určí čas a místo.

P. Józef Pierzchalski SAC ■

DVĚ OTÁZKY

pro více času a více pokoje...

Na co mám vliv ve svém životě, a na co nemám?

Nezabývej se tím, co změnit nemůžeš, ale snaž se změnit to, co změnit můžeš.

Co chci, a co opravdu potřebuji?

Jsou věci, které chceš a které ti přidělávají starosti, pro tebe opravdu nezbytné?

POSLÁNÍ A SPIRITUALITA SESTRY FAUSTYNY

BL. P. MICHAŁ SOPOČKO

POKOJ A BOŽÍ MILOSRDENSTVÍ

„Pokoje vám... Ježíš jim opět řekl: Pokoj vám.“ (J 20,19-21)

Skoro pokaždé, když se po svém zmrtvýchvstání zjevoval Pán Ježíš svým učedníkům, zdravil je slovy: „Pokoje vám!“ Proč je nezdravil tímto způsobem před svým umučením? Protože ještě nebylo dokončeno dílo vykoupění. Teď byla smrt – následek prvního hříchu – překonána, první hřích byl smazaný, odvěký nepřítel člověka potupený a Bůh se smířil s hříšným lidstvem. Člověku se tedy vrací pokoj, který ztratil v ráji – pokoj se sebou samým, s bližním i s Bohem.

Hřích porušil přátelství s Bohem a uvedl do duše neklid a vnitřní boj. Výčitky svědomí nedávají pokoj, způsobují strašné vnitřní utrpení, které nikdo a nic na světě nedokáže odstranit. Hlas svědomí nedokáže přehlušit ani věda, ani umění, ani žádná světová velmoc. Nepomohou zábavy, cestování nebo potěšení tohoto světa. Teprve Kristus přichází a uklidňuje rozbourané lidské svědomí. „Tvé hříchy jsou ti odpuštěny“ (Lk 7,48). Tuto moc odpouštět hříchy předal Kristus apoštolům a jejich nástupcům – biskupům a kněžím – v den svého zmrtvýchvstání a tímto způsobem zajistil v každé době až do konce světa vnitřní pokoj a přátelství s Bohem a svým vlastním svědomím pro všechny lidi, kteří mají dobrou vůli.

Pokoj, který svátost smíření přináší do duše skrze smíření s Bohem a vlastním svědomím, je nutnou podmínkou smíření a pokoje s bližním. A proto, kdo nemá tento vnitřní pokoj, nemůže také žít v pokoji s lidmi. Ve světě se všichni

odedávna snaží najít pokoj, ale nedokážou ho najít. Namísto pokoje panují hádky v rodinách, společenstvích, státech. Pokud bychom se pozorně podívali na příčiny menších konfliktů i velkých válek, uviděli bychom, že všechny mají společný kořen. Je jím neshoda s Bohem a vlastním svědomím u jednotlivců, států a národů. Z toho je zřejmé, proč Spasitel dokonce dvakrát zdravil apoštoly slovy „Pokoje vám!“ ve chvíli, kdy ustanovuje svátost smíření, která jediná může přivést pokoj do světa.

Dva jsou ti, kteří slibují lidem pokoj: svět a Kristus. Pokoj, který dává svět, je falešný, zdánlivý a končí problémy a válkou, protože svět nemůže dát vnitřní pokoj, pokoj s Bohem, kterého neuznává, a pokoj s vlastním svědomím. Jen Kristus dává trvalý pokoj, vnitřní, opravdový, který spočívá v odstranění hlavní příčiny nepokoje, kterou je hřích.

Kristus Pán vzal na sebe hříchy celého světa, činil za ně pokání a složil Bohu zadostiučinění.

Stvořil neocenitelný poklad svých zásluh a po svém zmrtvýchvstání je dává duším ve svátosti smíření, ve které pokračuje a do konce světa bude pokračovat dílo Vykoupění. Je to jedno z největších děl Božího milosrdenství. Proto je možné s jistotou říci, že lidstvo nenajde pokoj, dokud se s důvěrou neobráti k Božímu milosrdenství.

Jaké jsou důvody neshody mezi lidmi? Je jich mnoho a všechny mají svůj zdroj v porušení přikázání: „Budeš milovat svého bližního jako sám sebe.“ Kdo dodržuje toto

přikázání, ten odstraňuje ze svého života všechno, co působí nepokoj vůči bližním. Takový člověk miluje všechny a nikým nepohrdá, nikomu nezávidí, nevezme nic, co mu nepatří, dává pozor, aby nikoho nepomlouval a nesoudil, odpouští urážky, za zlo odplácí dobrem, ochotně všem pomáhá a dokonce svým nepřátelům namísto kamene dává chléb, pomáhá jim a modlí se za ně. Takovým jednáním si získává u všech lásku a úctu, které mu nemohou odeprít ani lidé neupřímní.

Nad betlémskými jesličkami andělé zpívali: „Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle!“ Tento pokoj přinesl Kristus po svém zmrtvýchvstání, kdy řekl apoštolům: „Pokoje vám!“ Přinesl pokoj s Bohem, s vlastním svědomím a s bližními, které máme milovat a činit vůči nim skutky milosrdenství jako nutnou podmínku pokoje.

(*„Wielbijmy Boga w Jego Miłosierdziu“*
Stockbridge Mass 1960, s. 145-151)
převzato z: www.milosierdzieboze.pl

BLAHOŘEČENÍ P. MICHAŁA SOPOČKA

„JE TO KNĚZ PODLE
MÉHO SRDCE“

Tato slova Pána Ježíše, které můžeme najít v „Deníčku“ sestry Faustyny, se týkají P. Michała Sopoćka, spirituála a zpovědníka sestry Faustyny, který po její smrti převzal péči nad šířením úcty k Božímu milosrdenství na základě zjevení, které popsala ve svém „Deníčku“.

Dne 28. září 2008 byl P. Michał Sopoćko blahořečen na poutním místě Božího milosrdenství v polském městě Białystok, kde 15. února 1975 zemřel a kde se nachází jeho hrob. Mši svatou celebroidal a akt blahořečení vykonal delegát svatého otce arcibiskup Angelo Amato. Společně s ním liturgii celebroidali kardinálové (mj. kardinál Backis z Litvy a kardinál Dziwisz z Krakova), mnozí biskupové z Polska i ze zahraničí a přes 500 kněží.

Mše svatá se zúčastnilo kolem 80 000 věřících z mnoha zemí, mezi nimi 100 sester z Kongregace milosrdného Ježíše, kterou založil P. Sopoćko. S nimi

přijely také skupiny poutníků ze třinácti zemí, kde sestry pracují.

Homilii přednesl kardinál Stanisław Dziwisz z Krakova, který zdůraznil, že P. Sopoćko žil v době, kdy vládly dva totalitní režimy, fašismus a komunismus, které braly lidem jejich naději a čest. Poselství o Božím milosrdenství, které připomínalo, že osud člověka je v Božích rukou, se tím více stávalo v té době pramenem a světlem plným naděje. Kardinál Dziwisz řekl, že P. Sopoćko měl v sobě velikou moudrost, duchovní cit a osobní svatost, díky kterým rozpoznal ve zjeveních prosté řeholní sestry Boží poselství určené celému světu.

Nový blahoslavený o sobě jednou napsal: „Vy budete o mě svědčit. (J 15,27). Tato slova, která Ježíš řekl apoštolům, se týkají také mě. Mám vydávat svědectví o Kristu životem a každodenním jednáním, má to být svědectví ctností a svatostí, svědectví slova a činů. Víím, že sám toho nejsem schopen, a proto prosím: Duchu svatý, pomoz!“

Zprac. P. W. Zubkowicz SAC

„BUDETE MÝMI SVĚDKY...“

ROZHOVOR S KARDINÁLEM J. BERANEM Z ROKU 1965

2. část

Vaše Eminence, teď jedna taková velmi důležitá otázka. Te Deum ve Svatovítské katedrále při volbě prezidenta Gottwalda. Říkalo se mj., že jelikož Gottwald sám není katolíkem, tak se z jeho kanceláře dovolávali toho, že paní Gottwaldová je katolička a že tedy ona přijme z vašich rukou na prahu katedrály kropítko.

Tedy něco na tom je. Já jsem byl velmi překvapen, když jednoho dne, bylo to bezprostředně po volbě prezidenta Gottwalda, přišel jeho osobní tajemník a ještě, myslím, také ministr Čepička. Přišli ke mně a řekli mi: „Pane arcibiskupe, pan prezident by si přál, abyste měl Te Deum v katedrále na potvrzení jeho volby za prezidenta.“ Hodně mě to překvapilo, a tak jsem přemýšlel, co říct, a řekl jsem si: „Kdybys řekl, že tam nebudeš, tak by to znamenalo, že ho neuznáváš, nebo že ho katolická církev neuznává za prezidenta.“ A to by nebylo snadné. Tak jsem se z toho klepal. Řekl jsem ano, tak jsem to potom dal písemně Čepičkovi. Oni mě napřed o to písemně žádali, tak jsem odpověděl ano, ale k té odpovědi jsem přidal: „Žádal bych, jestli by bylo možné, aby Slovákům byla vrácena katolická gymnázia, která jim byla sebrána.“ Oni potom přišli osobně, že tedy pan prezident děkuje, a Čepička mi řekl, že to není možné. Tedy že se vynasnaží jinak vyhovět, ale toto že není možné. No a to bylo jeden den. Pak si Bouchal jako ceremoniář, který prováděl všechny ty obřady, vzpomněl, že podle ce-

remonií, když přijde pan prezident do katedrály, tak mu arcibiskup má podat kropítko, aby se sám pokropil. No a ten, který přišel, mluvil s Bouchalem a řekl: „Ale on vystoupil z církve.“ A tak to bylo těžké. No a což, paní prezidentová je katolička, tak ona by ho mohla zastoupit. A on: „To ne, to rozhodně ne.“ Tedy tak to bylo s milostivou paní. A to bylo v neděli. Tedy ta sláva byla velická. A týden nato jsem se dozvěděl, že druhý nebo třetí den měli komunisté v Podbabě nedaleko od Prahy takovou místní schůzi, na které mluvil také řečník z generálního sekretariátu komunistické strany a kde se ti komunisté hrozně rozčilovali, co to ten Gottwald udělal. „On šel do katedrály a zpíval tam TeDeum.“ Hrozně se rozčilovali a ten řečník řekl: „No tomu musíte rozumět, my jsme si chtěli koupit Berana, proto jsme to tak nastrčili.“

Vaše Eminence, rád bych se vás také zeptal na pátera Plojgara. Vy jste ho znal už v koncentračním táboře. Tak byste mohl říct, jaký jste z něho měl dojem, když byl ještě v koncentračním táboře. A také co se týká jeho rebelantského postoje.

Já jsem byl v Dachau dříve než on. A my, čeští kněží, jsme přišli na blok polských kněží. On přišel později, nevím přesně ve kterém roce. Ale myslím tak po půl nebo po roce přišel do Dachau také on, z jiného koncentráku. A přišel přímo na německý blok. Tam byli jen němečtí kněží a dále takzvaní Volksseuche, kteří měli buď otce

nebo matku Němce. To nás trošku zarazilo. A když jsme tak o tom hovořili, tak vyšlo najevo, že on do Dachau přišel jako německý kněz. Hlásil se jako německý kněz. On totiž měl německé gymnázium v Budějovicích a v semináři byl mezi německými bohoslovci, tak tedy dělal spíš Němce. Také v Buchenwaldu, kde byl předtím, než přišel, byl jmenován představeným německého bloku kněží. Je vyloučeno, aby český katolický kněz byl v koncentráku za doby okupace, tedy za nacistu, jmenován představeným bloku německých kněží. Tedy on se přihlásil jako německý kněz.

A víte, vaše Eminence, jak se v Buchenwaldu nebo v Dachau choval ke spoluvězňům?

Když přišel do Dachau, tak byl hned jmenován takzvaným ehrnheftzingern. Ti měli určité výhody – nemuseli těžce pracovat. A on, protože uměl perfektně německy, překládal do němčiny články proti nacizmu, které vyšly v českých novinách nebo časopisech. Byl v sekretariátě v kon-

centračním táboře na plantážích. Když jsme přišli na blok kněží, tak jsme měli každý den mši svatou, i v neděli. On byl málokdy v neděli na mši svaté. Chodil do kanceláře na plantáže, kde se měli velmi dobře, třeba si mohli vařit všelijaké svačiny a bavit se tam se sekretářkami. To na nás působilo trochu divným dojmem. Já jsem nebyl proti tomu, aby kněží byli poslanci nebo členy vlády, také žádné zákazy nebyly. Kněz, který chtěl být poslancem, však musel mít dovolení od místního biskupa a ten, který měl být členem vlády, musel mít dovolení z Říma. To bylo předepsáno, jinak hrozila i exkomunikace. Byl jsem však zásadně proti tomu, aby se kněží, kteří byli v duchovní správě, zúčastnili politického života. A tedy i agrárního. To bylo spíš v budějovické diecézi, odkud byl Plojhar, který tak zlákal mnohé kněze, že šli do agráru. U nás jich moc nebylo. Byl jsem proti tomu, aby se kněz v duchovní správě aktivně účastnil politického života, ať už to byla jakákoliv strana. My jsme měli Katolickou akci, která se, díky Pánu Bohu, velmi pěkně rozbíhala, pěkně pracovala. Bylo by dobré, kdyby pracovali pro ni. Aby získávali kněze i laiky.

Jak to bylo s vaším posledním veřejným vystoupením na slavnost Božího Těla v roce 1949?

Blížil se svátek Božího Těla. Tento veliký, krásný svátek ve mně zanechal také dojmy trpké, a to právě z doby v roce 1949. To byl proti mně proveden otevřený útok. Ještě den předtím, v sobotu, jsem byl upozorněn na to, že se proti mě chystá něco v katedrále. Ale řekl jsem si: „Bůh pomůže. Jak to Bůh zařídí, tak to bude nejlepší.“ A tak jsem ráno jel klidně do katedrály. Ještě než jsme odjeli, slyšel jsem, že katolíkům bylo už dole na

Kardinál Beran s beránkem

cestách na Hradčany zabráněno jít do katedrály, protože už byla přeplněná. Byla ale přeplněna tím, že tam bylo nakomandováno dělnictvo z různých továren a organizací. Jak jsem se později dozvěděl, tak několik z nich šlo místo do katedrály na Vikárku a tam výslovně řekli: „Co my budeme dělat rebelii proti arcibiskupovi.“ Takže se vyhnuli příležitosti zúčastnit se té společné provokace vůči mně.

Právě tento den měla být přečtena okružní listina, kterou jsem rozeslal na všechny farnosti a ve které jsem upozornil, že Katolická akce, kterou vedou a řídí nyní komunisté, není Katolickou akcí. Po mši svaté, před průvodem, jsem začal: Katolická akce vedená komunistickou stranou není Katolickou akcí v pravém slova smyslu. Po těch slovech povstal v katedrále hrozný hluk, pískání, křik proti mně a hlomození takovými přístroji, které tam měli. Takže družičky, které byly připraveny k průvodu a stály u oltáře, se celé třáslly. Já jsem silným hlasem zvolal: „Myslím, že u nás ještě platí zákon, podle něhož je zakázáno rušit veřejné bohoslužby.“ Po těch slovech skutečně nastalo trochu utišení. Takže jsem znovu klidným hlasem řekl: „Mějte rozum, vždyť jsou z toho ty děti celé rozechvělé. Tak buďte klidní a přestaňte už s tím hlomozením.“ Opravdu pak nastalo uklidnění. Potom, když jsme v autě jeli do paláce, tak jeden takový pošťvaný mladý muž tloukl na okno a řekl: „Arcibiskupe, nenecháme si rozvracet republiku, jak to činí církev katolická.“ Když jsem se dostal do paláce, už tam byli strážci, kteří mi oznámili, že nebudu mít dovoleno sám vycházet z paláce. A kdybych chtěl vyjet z paláce, tak někdo z těch strážců musí jet se mnou. Když jsem to slyšel, řekl jsem: „No tak to nebudu vyjíždět.“ To by vždycky něco stálo – něko-

lik lidí by bylo vždy zatčeno, tak jako tehdy, co jsem měl to kázání na Strahově. Za chvíli jsem slyšel na Hradčanském náměstí před palácem velký hluk. Ti katolíci, kterým bylo dovoleno být v katedrále, se shromáždili před palácem a volali, že mě chtějí vidět. K tomu policie rozhlasly rozeštěnými na různých místech vyzývala všechny přítomné, aby se rozešli. Ale ten lid tam zůstal a stále opakoval: „Chceme vidět arcibiskupa!“ Já jsem žádal ty strážce, aby mi dovolili, abych vyzval ty, co tam jsou shromáždění, aby se rozešli, že je to neúčelné. Ale to mi nebylo dovoleno. A po několika okamžicích jsem slyšel, že se celý ten zástup před palácem hlasitě modlil „Svatý Michaeli Archanděli, braň nás v boji...“ To mě hluboce dojalo. A ten zástup se potom poženal a odešel. Tak začalo moje internování v paláci, kde jsem zůstal půldruhého roku, než jsem byl převezen na další různá místa k internaci.

Vaše Eminence, jak to bylo s tím kázáním na Strahově? To bylo po Božím Těle, nebo před?

To bylo předtím na svátek svatého Norberta. V té době byly odhaleny ostatky svatého Norberta. Já jsem tam kázal. Poněvadž jsem tušil, co se chystá, tak jsem výslovně řekl, že zůstanu věrný svému přesvědčení a svým povinnostem a když bude třeba, tak nebudu mlčet, ale promluví.

Když byly, Vaše Eminence, biskupské konference, tak páni biskupové byli odposlouchávání komunisty?

Tedy ono to bylo těžké najít, víte. Jistě že tam nějaké ty přístroje byly. Také byly v paláci.

(Pokračování)

Zdroj www.radiovaticana.cz, zpracoval R. Pecha, redakčně upraveno

NA APOŠTOLSKÝCH CESTÁCH ...

POUTNÍ MÍSTO TICHÁ V AFRICE

CENTRUM BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ A SMÍŘENÍ V RUHANGU

ZAČÁTKY

P. S. Urbaniak

„Je to plod neobyčejné milosti.“ – Tak o vzniku centra Božího milosrdenství a smíření v Ruhangu ve Rwandě vypráví P. Stanislav Urbaniak, pallotin, který tam pracoval celých 25 let. „Když si vzpomenu na jeho vznik a zároveň si uvědomím, že dnes je to už mezinárodní poutní místo, na které putují lidé nejen ze všech koutů Rwandy, ale i z okolních zemí, jsem přesvědčen, že takové věci člověk sám nedokáže udělat.“

Začátky sahají do devadesátých let minulého století. Ruhango bylo v té době dynamickou farností na území diecéze Kabgayi. Otcové pallotini zde začali šířit úctu k milosrdnému Ježíši jako odpověď na

Centrum BM v Ruhango

Adorace

velmi naléhavou a aktuální potřebu člověka dnešní doby: potřebu zkušenosti s živým Bohem. Bylo to také dobré pro to, aby se prohloubil duch smíření a odpuštění mezi zdejšími lidmi. Po více než deseti letech práce na misích P. Urbaniak vážně onemocněl. „Ani po operaci nebyly diagnózy lékařů pro mě dobré. Dokonce se snažili mě přesvědčit, abych se už na misi nevracel. Právě tehdy jsem jel na exercicie, které pro kněze vedl P. Emiliano Tarif. Během adorace jsem byl úplně uzdravený. Tato zkušenost mě přiměla odevzdat se do otcovy náruče. A nejen sebe, ale také všechny mé farníky. Když jsem se vrátil do Afriky, zavedl jsem adorace a mši svatou za uzdravení. Prvním uzdraveným byl pětiletý chlapec, od narození ochrnutý, který po mši svaté sám vyšel z kostela a začal mluvit. Od té doby začali lidé putovat do Ruhanga.“

Centrum BM v Ruhango

VÁLKA

V roce 1994 vypukla ve Rwandě krvavá domácí válka, která připravila o život přes 500 tisíc obyvatel a okolo 1 milionu jich přinutila opustit své domovy. Ruhango, kde neustále pokračovala modlitba, válka nezničila tolik jako ostatní části země. Po válce se kostel stal místem, kde lidé hledali sílu ke smíření. Stále pamatovali na krutosti války, která se točila mezi kmeny Hutu a Tutsiů, a zároveň museli žít mezi sebou. Otcové pallotini uspořádali ve farnosti dvouleté misie, aby lidem pomohli najít cestu k milosrdenství. P. Urbaniak vzpomíná, jak veliké plody to přineslo a jak mnoho lidí se smířilo a odpustilo křivdy.

„Pamatuji si mladou dívku. Členové kmene Hutu jí před očima zabili otce. Od té chvíle byl pro ni každý Hutu vrah. Po misiích se rozhodla a vydala se na cestu, aby se setkala s vrahem svého otce a odpustila mu. Pak za ním chodila nejprve do nemocnice a potom do vězení a starala se o něj, jako by to byl její bratr. Není to milost odpuštění? Pamatuji si také na jednu učitelku z Kibuye. Její manžel a čtyři děti zemřeli v kostele, který byl zároveň s lidmi srovnán se zemí. Po válce se tato žena modlila, aby našla farnost, kde se lidé rádi modlí. A přišla do Ruhanga. Tady začala bydlet a navštěvovat věznici. Tříkrát za týden nosila jídlo, které

sama připravila, a také mýdlo a oblečení lidem, kteří byli zodpovědní za masakr.

Dobрым příkladem uzdravení nejen z fyzické nemoci je jeden středoškolák, který měl rakovinu. Byl uzdraven na svátek Božího milosrdenství během mše, na kterou ho přivezla jeho teta. Pak se přiznal, že to pro něj bylo také uzdravení duchovní – z rakoviny nenávisti. Ukázalo se, že měl silný sešit, který nazval „Moji nepřátelé“. Psal do něj všechny, kteří mu nějakým způsobem ukřivdili. Po uzdravení změnil název na „Moji přátelé“ a každý den se za ně za všechny modlí.

RUHANGO CENTREM SMÍŘENÍ PO VÁLCE

Ruhango nadále zůstává místem neustálé modlitby. Od roku 1996 zde přes

Válka zanechala mnoho sirotek

Společná modlitba

den i v noci trvá adorace, na kterou přicházejí nejen katolíci, ale i protestanti. Po blahořečení sestry Faustyny, která je ve Rwandě dobře známá, získali otcové pallotini pro toto místo její relikvie. Vydává se také „Apoštol Božího milosrdenství“ v jazyku kinyarwanda, do kterého je už také přeložen „Deníček“ sestry Faustyny.

Každou první neděli v měsíci se přes pět tisíc lidí z Rwandy i ze zahraničí účastní mše svaté k milosrdnému Ježíši s prosbou o uzdravení. Hodně lidí se hlásí na pětidenní exercicie za uzdravení z duchovního zranění. Přestože se konají čtyřikrát do roka pokaždé pro 40 osob, hlásí se vždy více lidí, než na kolik stačí místa v exercičním domě. V centru existují také dvě školy evangelizace. Přijíždí sem hodně poutníků, jednotlivců i skupin. Na území poutního místa se nesmí hovořit nahlas. Jde o to naučit se tichu. V tichu lépe slyšíme Boží hlas. Je to jediné poutní místo ve Rwandě, kde panuje úplné ticho. Lidé si toho velice váží i přesto, že zdejší člověk je velice expresivní, má rád tanec a zpěv.

„Dnes se již o toto poutní místo starají moji mladší pallotinští spolubratři z Rwandy – P. Desiré Bakangana, P. Jean Bosko Habyarimana a P. Jean Baptiste Mvukiyehe,“ říká P. Stanislav. „Předtím jsem byl jenom věřícím knězem, ale v Ruhangu jsem zakusil přítomnost a blízkost Boha, který nás všechny miluje. Pro mě osobně je lid Rwandy, který tak velice přilnul k Božímu milosrdenství, důkazem zázraku lásky, která proměňuje svět.“

Zprac. P. Wojciech Zubkowiec SAC ■

Všude se dějí zázraky

Pěší pouť k Božímu milosrdenství

pro ty, kteří potřebují Boží milosrdenství

Srdečně zveme na pěší pouť. Putujeme, neboť jsme si vědomi, že my, naše rodiny, farnosti, prostředí, diecéze, Česká republika, celá Evropa potřebují Boží milosrdenství. Byl si toho vědom papež Jan Pavel II., a proto v roce 2002 v Krakově-Łagiewnikach světil Božímu milosrdenství celý svět. Je to pěší pouť. Chceme naši modlitbu spojit s námahou pěšího putování; chceme být týden spolu a sobě navzájem hlásat milosrdného Ježíše.

Potřebuješ milosrdenství? Vidíš ve svém prostředí lidi, pro které jsi schopný/á dovolávat se Boží lásky? Pojď s námi!

Odkud a kam? Z Fulneku do Slavkovic.

Kdy? 25. 7. – 31. 7. 2009

Jak daleko? 186 km, nejdelší úsek je 32 km dlouhý (první den), ale jsou také dny po 22 km.

Kudy? Jdeme přes Oderské vrchy, pak ve vojenském prostoru Libavá navštívíme kostel ve Staré Vodě (je to 26. 7. – přesně ten den tam je pouť ke svaté Anně). Dalšího dne se stavíme na Svatém Kopečku – poutní basilika Navštívení Panny Marie. Odtamtud půjdeme přes Hanou směrem na západ až na Vysočinu. Tam v jižní části Žďárských vrchů jsou Slavkovice – první kostel v České republice zasvěcený Božímu milosrdenství.

Kdo zve? Otcové pallotini: o. Artur Cierlicki SAC a o. Tomáš Kazaňski SAC
Kontakt: kazanskisac@gmail.com tel: +420 566 502 857
Podrobnosti na webové stránce www.pout.cz

„Jdou přes pole, lesy, malé vesnice. Daleko od velikých silnic, často cestou, po které auto jede jenom párkrát za den. Ale stále krácejí i jinou cestou: cestou, která vede přes jejich srdce. Putují k Bohu, hledají ho ve slově, které slyší, v druhém člověku, který putuje vedle nich, i v tom, se kterým se setkávají cestou. A především ho hledají ve svých srdcích.“

KONGREGACE SESTER MATKY BOŽÍHO MILOSRDENSTVÍ,

v níž žila a zemřela sv. sestra Faustyna
Tajemství Božího milosrdenství hlásáme svědectvím života v duchu důvěry v Boha a milosrdenství k bližním. Jdeme cestou milosrdenství (zvláště vůči děvčatům a ženám potřebujícím morální obnovu), slova (hlásání poselství milosrdenství, formace apoštolů Božího milosrdenství) a modlitby

NOVICIÁT

■ ul. Siostry Faustyny 3
30-420 Kraków, Polsko

KOMUNITY V ČESKÉ REPUBLICE

■ Štefánikova 952,
544 01 Dvůr Králové n/Labem
■ Krotundě 81/6, 128 00 Praha 2

KORUNKA

„...Tato modlitba je na usmíření mého hněvu ... nejprve se pomodlíš jednou **Otčenáš, Zdravas Maria a Věřím v Boha**, potom budeš na zrnkách Otčenáše říkat tato slova: **Věčný Otče, obětuji ti tělo a krev, duši i božství tvého nejmilejšího Syna a našeho Pána Ježíše Krista, na smír za hříchy naše i celého světa**; na zrnkách Zdravas budeš říkat tato slova: **Pro jeho bolestné utrpení buď milosrdný k nám i k celému světu**. Na závěr se pomodlíš třikrát: **Svatý Bože, Svatý Silný, Svatý Nesmrtelný, smiluj se nad námi a nad celým světem.**“

(Deníček 476)

Kostel Božího milosrdenství ve Slavkovicích PRAKTICKÉ INFORMACE

Poutě třetí sobotu v měsíci v roce 2009 (uvádíme od května):

16. 5., 20. 6., 18. 7., 15. 8., 19. 9., 17. 10., 21. 11., 19. 12. (mše svatá v 17.00 hod.)

Informace o poutích: 566 502 853, info@slavkovice.cz

Bohoslužby: Pátek: 15.00–16.00 Hodina milosrdenství

(Adorace, Křížová cesta, Korunka), 16.00 mše svatá;

Sobota: 17.00 mše svatá;

Neděle: 10.30 mše svatá

Křížová cesta: po celý rok (kromě doby velikonoční) v pátek od 15.00 hod.

Cesta světla: v době velikonoční, neděle od 16.00 hod.

SVATÁ ZPOVĚĎ – po celý rok v sobotu a neděli od 15.00–17.00 hod.

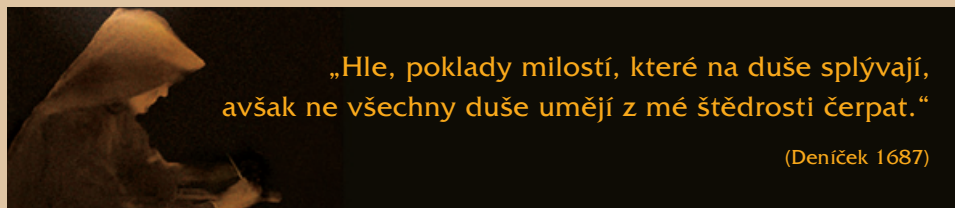
Kniha milosrdenství: své prosby můžete poslat na adresu:

Otcové pallotini, 592 32 Jámy 71, tel. 566 502 852, kniha@slavkovice.cz

Nahlašování skupin: 566 502 854, pout@slavkovice.cz

Kontakt: Otcové pallotini, 592 32 Jámy 71

www.slavkovice.cz

„Hle, poklady milostí, které na duše splývají,
avšak ne všechny duše umějí z mé štědrosti čerpat.“

(Deníček 1687)

DENÍČEK

Faustyna Kowalská

Deník s. Faustyny, kam během posledních čtyř let svého života zapisovala na žádost Pána Ježíše „setkání“ vlastní duše s Bohem.

Váz., 671 str., 399 Kč

FAUSTYNA NEOBYČEJNĚ OBYČEJNÁ

Jolanta Sasiadeková

Sestra Faustyna Kowalská byla ženou, která se cítila skutečně šťastná. Mnozí lidé z jejího okolí jí pohrdali kvůli nedostatku vzdělání, ona však děkovala Ježíši za to, že si ji vyvolil pro tak velké poslání, jakým je šíření úcty k Božímu milosrdenství. Její silou a štěstím byla láska, po níž každý člověk tolik touží.

Jolanta Sasiadeková napsala psychologicky propracovaný příběh, který přináší nečekané zvraty a mnohá překvapení. Střídáním textů ze života svěřence s příběhem dnešních vysokoškolaček Evelíny a Katky poukazuje na význam hodnot, jakými jsou rodina a milosrdná Boží láska. Kniha obsahuje cenná svědectví o životě sestry Faustyny; její dopisy i myšlenky z duchovního deníku se mohou pro čtenáře stát podnětem k prohloubení vztahu k Ježíši. Publikaci uvítají ti, kdo mají rádi dobře napsané životopisy svatých, kdo se chtějí více dozvědět o této velké polské svěřence, a také dívky a ženy, které uvažují o duchovním povolání.

Váz., 175 str., 219 Kč

Tyto knihy si můžete objednat na adrese:

Karmelitánské nakladatelství s. r. o., Kostelní Vydří č. 58, Dačice 380 01,
tel.: 384 420 295, fax: 384 420 295, e-mail: zasilky@kna.cz, www.ikarmel.cz

JEŽÍŠI, DŮVĚŘUJI TI!

Zpracovala s. Elžbieta Siepak • Překlad Jiří Hrdý

Brožurka obsahuje stručný přehled života a poslání apoštolky Božího milosrdenství svaté sestry Faustyny Kowalské, dále pobožnost k Božímu milosrdenství podle sestry Faustyny, výbor z jejích modliteb a modlitbu o vyprošení milostí na přímluvu svěřence.

Vydání třetí, v MCM s. r. o. druhé, upravené • Brož., A6, 64 stran, 39 Kč

Brožurku můžete objednat na adrese: Matice cyrilometodějská s. r. o., Wurmova 9, 772 00 Olomouc; tel. 587 405 431, e-mail: knihy@maticecm.cz.

JAK OBJEDNAT „APOŠTOLA“?

Stačí nahlásit adresu, zaplatit dobrovolný příspěvek na náš účet a budete dostávat tento časopis po celý rok. Konkrétní cena není určena. Bůh vám zaplatí za každý příspěvek!

„Apoštol“ může být také dobrým dárkem pro vaše blízké. Sdělte nám jejich adresu a my jim pošleme „Apoštola Božího milosrdenství“.

Společnost katolického apoštolátu

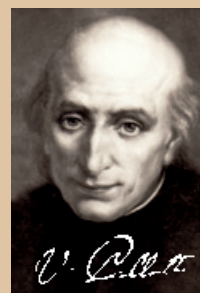
Jámy 71, 592 32 Jámy

Číslo účtu: **35 – 6219210237/0100**

„Apoštola Božího milosrdenství“ si můžete objednat také telefonicky nebo e-mailem.
Tel.: 566 502 850, fax: 566 502 851, mobil: 774 521 531, e-mail: objednavky@apostol.cz
Na stránce: www.apostol.cz najdete objednávací formulář!

Poslali jste dar na Apoštola Božího milosrdenství převodem z účtu a časopis nepřišel na vaši adresu?

Vážení čtenáři, jelikož došlo k nedorozumění s bankou a my nejsme od ní schopni získat adresy těch, kteří na vydávání Apoštola přispějí převodem z účtu, prosíme vás, sdělte nám vaši adresu a číslo účtu, ze kterého jste dar zaslali. Bez toho nejsme schopni zajistit pravidelné zasílání časopisu na vaši adresu. Děkujeme za pochopení.

SPOLEČNOST KATOLICKÉHO APOŠTOLÁTU

OTCOVÉ PALLOTINI

Jsme společenstvím kněží a bratří.

Název „pallotini“ pochází od našeho
zakladatele sv. Vincence Pallottiho (1795–1850).

■ 9. ledna 1835 při mši svaté Pallotti dostal od Pána Boha vnuknutí, aby založil sjednocení katolického apoštolátu. Toto společenství mělo sdružovat všechny, laiky i duchovní, lidi různých stavů i profesních oborů, kteří by společně hlásali evangelium.

■ Dnes pracujeme v 41 zemích světa, působíme ve farnostech a na poutních místech, provozujeme své školy, nemocnice, hospice, věnujeme se dětem, mládeži, starším lidem, osamělým matkám, narkomanům, pracujeme v armádě a ve věznicích, hlásáme evangelium na misiích, máme své tiskárny, vydáváme knihy a časopisy, máme rádi všechno, co pomáhá hlásat Ježíšovo evangelium.

■ Pokud chcete získat více informací, napište nebo zavolejte:

Otcové pallotini, tel. 731 604 365 (Páter Pavel), mojepovolani@pallotini.cz

Komunita ve Fulneku: Kostelní 111, 742 45 Fulnek, tel. 556 740 122

Komunita v Jámách: Jámy 71, 592 32 Jámy, tel. 566 502 850

Vaše úvahy, postřehy nebo návrhy ohledně časopisu a svědectví o působení Božího milosrdenství ve vašem životě posílejte poštou na adresu redakce nebo e-mailem na adresu: redakce@apostol.cz.

„Ježíši, opravdu by bylo strašné trpět, kdybys
nebyl, ale právě ty, Ježíši rozepjatý na kříži,
mi dáváš sílu a neustále jsi s duší, která trpí.
Tvorové člověka v utrpení opustí,
ale ty, Pane, jsi věrný...“

(Deníček 1508)

